

at erklære, at det er langt fra, at jeg har filltet mine Endringsforslag for igiennem en Forandring i Genhold til dem at bevirke, at Lovforslaget standses, saaledes at det ikke kan blive til Lov i indværende Session. Jeg har troet først at burde afgive denne Erklæring for at forebygge enhver Misforstaaelse af mit Orded. Jeg skal dernæst tillade mig at bemærke, at det naturligtvis ikke kan Andet end glæde mig at høre, at flere ærede Talere og navnlig den ærede Minister har sympathiseret med det, mine Forslag gaae ud paa; men jeg kan jo ikke nægte, at denne Tilfredsstillelse er betydeligt forringet derved, at det tillige bestemt er blevet erklæret, at man desuagtet ikke paa nogen Maade kan gaae ind paa at vedtage mine Forslag. Hvad den ærede Minister i det Hele har ytret, forekommer mig tvært ligefrem at maatte lede til den Slutning, at det Correcteste var aldeles at udtage §§ 8 og 9; thi saavidt jeg skjønner, er den eneste Betydning, disse Paragrapher kunne have, som de nu ere stillede, den, at derved afgjøres Spørgsmaalet, om visse Embedsmænd have Afgang til Pension eller ikke, og selv denne Betydning bliver atter tvivlsom for mig, naar jeg lægger Mærke til, at Ministeren mener, at der ikke engang ligger saa megen Betydning i §§ 8 og 9, idet han antager, at Spørgsmaalet angaaende Pensionsberettigelse ogsaa hører blandt dem, der ligesaavel som Spørgsmaalet om Gagering, om søie Tid ville blive gjenoptagne. Det forekommer mig saaledes, at der næsten ingen Betydning af §§ 8 og 9 bliver tilbage, og dog skal en Vortagelse eller Forandring af disse Paragrapher udsætte den hele Sags endelige Afgørelse for Fare. Jeg skal nu i Gjærningen vise, at det er mit Alvor, naar jeg erklærer, at jeg ikke alene ikke ønsker at forhindre Loven fra at komme ud, men at jeg meget mere er beredvillig til ogsaa fra min Side at vise Imødekommen, idet jeg nemlig skal erklære, at jeg vil kunne være tilbøielig til at tage Endringsforslagene tilbage, naar den høitærede Minister maatte finde sig foranlediget til at forøge de velvillige Udtalelser, han allerede har fremsat, med et yderligere Tilsagn om, at han agter i en nær Fremtid, helst til næste

Session, at fremkomme med et Forslag, der gaaer ud paa at ordne det, hvis endelige Ordning ved denne Lov udslydes. Jeg vil da ansee dette i Forbindelse med de Udtalelser, der allerede ere stete, for for Diebliffet tilstrækkelig beroligende.

Kirke- og Underviisningsministeren: Et Tilsagn som det, der nu blev berørt af den ærede Landstingsmand, vilde jo i og for sig ikke have nogen Betydning, da det jo er uvist, hvorvidt jeg vilde komme til at sætte det i Værk. Forsaa vidt det skulde blive Tilfældet, er det en Selsfølge, at det maa overlades Ministeriet selv at afgjøre, naar det rette Tidspunkt er til at komme frem med Forslag om Forandringer af den Natur, her er Spørgsmaal om. Det Æneste, der forekommer mig at være af Vigtighed for den ærede Landstingsmand at erfare, er, hvad jeg tildeels tidligere har udtalt mig om, at jeg som Cultusminister vil finde, at de her omhandlede Embeder have et virkeligt Villighedstrav paa at stilles blandt dem, der betragtes som Pensionsberettigede, og at jeg selsfølgelig fra min Side vil gjøre Alt for at naae det Maal, jeg anseer for det rette; hvorhos jeg forøvrigt dog tillige maatte have at overveie, hvorvidt Forholdene til et vist givet Tidspunkt maatte være gunstige. Det er en Selsfølge, at de Grunde, der ere fremhævede fra flere Sider, gjøre sig, og naturligt gjøre sig, med fuld Styrke gjældende hos en Minister, der har riig Leilighed til at lære at kjende den store Betydning af det materielle Hensyn, der gjør sig gjældende ved den ene her omhandlede Function, og det aandelige Hensyn, der gjør sig gjældende ved den anden, og som dernæst har haft fuldkommen Leilighed til at erkjende den Flid, Udholdenhed og Dygtighed, der er viist af de Embedsmænd, som der her er Spørgsmaal om; og jeg troer, at et saadant Ønske om at give disse Embeder den Stilling, de fortjene, bør forudsættes hos hvilkensomhelst Minister, der stilles i Spidsen for Kirke- og Underviisningsvæsenet. Hvad der derimod er vigtigere, er, at der er en Stemning, og det en stærk Stemning, i Rigsdagen selv, som vilde indeholde en rigelig Grund til at antage, at naar disse enkelte